

valtningspraksis, nemlig at hvis der er tvivl om noget – og det var der, for man har åbenbart holdt pause et helt døgn – så siger man: Okay, for at få denne her tvivl opklaret – sådan ville vi normalt også behandle hinanden, hvis vi skulle have et rart forhold til hinanden – kan man, hvis man er meget, meget, meget pertentlig, stille betingelserne op, før man bryder anonymiteten, og så undersøger man, hvad der svarer til hvad. Så kunne ministeren have fået at vide, at formuleringen »en til opgaven svarende« betød »en til opgaven svarende«, nemlig den tidsfrist, der var givet, og ikke et ønske om at få lov til at overskride den.

Men jeg kan lige sige her til ministeren, at hvis man har læst sine egne referater, så fremgår det af Henrik Viltofts klage, at samtlige mundtligt har taget det forbehold, Henning Larsen har taget.

Kulturministeren (Jytte Hilden):

Jeg har læst de referater, og jeg skal sige, at jeg ikke føler, at det vil være rigtigt, at jeg som minister går ind og kommer med tolkninger og udlægninger af den konkrete klagesag. Jeg kan derfor ikke begive mig ud i tolkninger af det forbehold, der er givet.

Men det, der er alfa og omega i en arkitektkonkurrence, er, at alle parter bliver behandlet ens, og at alle de fem tegnestuer, der deltager, bliver behandlet ens.

Så skal jeg til hr. Bent Hindrup Andersen sige, at det ikke var honorarets størrelse, der var afgørende for, at dommerkomiteen forkastede dét, der derefter viste sig at være Henning Larsens tegnestues projekt. Det var ikke honorarets størrelse.

Det var et forbehold, som vi studsede over, og derefter bad Boligministeriet Byggedirektoratet, PAR, Praktiserende Arkitekters Råd, og DAL om råd til en tolkning. Siden har Kammeradvokaten, der er statens advokat, sagt, at vi har handlet helt korrekt, og det må jeg forholde mig til. Undervejs er der kommet et brev fra EU-Kommissionen, der understreger det samme.

Der er således ikke nogen andre, hverken EU-Kommissionen eller andre monstre i buret, der på nogen måde har blandet sig. Det er et forbehold, som en tegnestue selv har sat op; det er et punkt, som dommerkomiteen ikke umiddelbart var i stand til at vurdere, og som vi derefter beder de mennesker, der i årevis har arbejdet med disse ting, om at vurdere. Derefter –

efter et meget klogt råd ved et samråd i Folketingets Kulturudvalg – beder jeg Kammeradvokaten undersøge tingene, og Kammeradvokatens redegørelse falder ud til fordel for det korrekte forløb, som jeg mener både jeg og dommerkomiteen har stået for. Det var jo ikke helt sikkert, men sådan er det altså.

Men der løber nu en klagesag, og derfor kan jeg ikke gå ind i tolkninger af, hvilken kvalitet det forbehold måtte have.

Bent Hindrup Andersen (EL):

Det må jo alligevel have været så klart, at det har været afgørende for dommerkomiteens endelige bedømmelse og valg af projekt. Det fremgår tydeligt af dommerbetænkningen.

Men det, jeg så vil spørge ministeren om yderligere, er: Er ministeren bekendt med, og har ministeren været bekendt med, før denne her sag opstod, at man havde afvist at arbejde efter de her direktiver i Tyskland, Frankrig og andre lande?

Kulturministeren (Jytte Hilden):

Til det sidste kan jeg roligt sige nej, men EU-direktivet er gennemført, og jeg går ud fra, at det derefter er en selvfølge, at de tolv lande, der på det tidspunkt var medlem af EU, og herefter de tre, der siden er blevet det, i deres nationale lovgivning implementerer et sådant direktiv. Det er vist normal praksis.

Med det afgørende punkt – det var jo præcis det, dommerkomiteen ikke i første omgang kunne afgøre, og det, som det falder på – er, at en samlet dommerkomité's vurdering var, at det med det forbehold ikke var muligt inden for den prisramme, der var afsat, og inden for den meget stramme tidsramme, der var afsat, at få gennemført det. Det var ikke muligt at kvantificere, dvs. sætte tid og tal på det forbehold.

Det var det råd, jeg fik, og det var det råd, en samlet dommerkomité fulgte. Ingen mere end jeg synes, at dette er en utrolig ulykkelig sag.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 968

9) Til kulturministeren af:

Margrete Auken (SF):

»Er årsagen til, at ministeren forcerede underskrivelsen af aftalen med arkitektfirmaet 3 x Nielsen om Filmens Hus, at ministeriet herved